

prima instanță: V. Sandu
instanța de apel: M. Guzun, A. Nogai, V. Brașoveanu

ÎNCHEIERE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componență:
Președintele ședinței,
Judecătorul

Tatiana Vieru
Iurie Bejenaru, Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată formulată de Rabovil Viorelia împotriva Ministerului Afacerilor Interne, intervenient principal, Rabovil Ruslan, intervenienți accesorii, Casa Națională de Asigurări Sociale și Inspectoratul General al Poliției, privind contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2015, prin care, a fost respins apelul declarat de Rabovil Viorelia și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 iunie 2015,

c o n s t a t ă :

La 09 aprilie 2015, Rabovil Viorelia a formulat cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, intervenient principal, Rabovil Ruslan, intervenienți accesorii, Casa Națională de Asigurări Sociale și Inspectoratul General al Poliției, privind contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a indicat reclamanta că, Rabovil Ruslan începând cu 30 iulie 2003, este angajat al Ministerului Afacerilor Interne. Din 05 martie 2013, în legătură cu schimbările survenite în statele de organizare ale Ministerul Afacerilor Interne, Rabovil Ruslan, prin ordinul nr.43EF din 07.03.2007, a fost transferat în cadru Inspectoratului General de Poliție al Ministerul Afacerilor Interne, în calitate de ofițer superior de sector al sectorului de poliție nr. 7, Inspectoratul de Poliție Rîșcani, mun. Chișinău.

La 28 octombrie 2007, Rabovil Ruslan și Rabovil Viorelia au încheiat căsătorie. În timpul căsniciei dintre Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan s-au născut doi copii: Rabovil Ruslan, a.n. 30.01.2008 și Rabovil Adelina, a.n. 18.06.2012.

Astfel, din 16 aprilie 2012 și pînă la 02 septembrie 2012, Rabovil Viorelia s-a aflat în concediul pentru incapacitate temporară de muncă ca rezultat al sarcinii și lăuzei, pe un termen de 140 de zile.

La 28 iunie 2012, s-a adresat Ministerului Afacerilor Interne cu cerere privind stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru maternitate (sarcina și lăuzie), prezentând actele necesare, și anume: certificatul de concediu medical seria 01

nr.598498 (la acel moment fiind eliberat doar acest certificat medical anunțând despre aflarea sa în concediul medical prelungit), ulterior, fiind prezentat cel de al doilea certificat de concediul medical seria 01 nr. 867455.

În toamna anului 2013, reclamanta a primit răspunsul cu nr.15/4-B-269/12 din 03.07.2012, prin care pîrîtul i-a refuzat reclamantei în satisfacerea cerinței înaintate.

Susține reclamanta că, după acest refuzul al ministerului, a adresat mai multe solicitări verbale și scrise către ultimul, fiind însă, redirecționată la CNAS, apoi de la CNAS, din nou, la minister, urmând un cerc vicios, propus de instituțiile respective.

Indică reclamanta că, în temeiul Legii bugetului de stat; Legii cu privire la poliție nr. 416 din 18.12.1990; prevederilor art. 123, 124 din Codul muncii, în coraport cu prevederile Legii RM nr. 289 din 22.07.2004, HG RM nr. 108 din 03.02.2005, HG RM nr. 469 din 24.05.2005, la solicitarea reclamantei, Ministerul Afacerilor Interne urma să stabilească, să calculeze și să plătească indemnizația de maternitate (pe perioada sarcinii și lăuzie), în termen de cel mult 10 zile de la depunerea certificatelor medicale în baza declarației sub proprie răspundere precum că nu este persoană asigurată și se află la întreținerea soțului (prevederile Codului familiei).

Consideră că a respectat toate condițiile privind adresarea pentru stabilirea, calcularea și plata indemnizației de maternitate (sarcină și lăuzie), a respectat termenele prevăzute de legislația în vigoare privind solicitarea plății indemnizației de maternitate, dar din vina pîrîtului indemnizația solicitată nu a fost plătită la timp.

Solicită Rabovil Viorelia, emiterea unei hotărîri prin care să fie repusă în termen; să fie recunoscute drept ilegale răspunsurile Ministerului Afacerilor Interne; recunoașterea vinovăției pîrîtului pentru neachitarea la timp a indemnizației pentru maternitate; calcularea și încasarea indemnizației pentru maternitate; încasarea prejudiciului cauzat prin neachitarea la timp a indemnizației pentru maternitate, precum și încasarea taxei de stat și a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin Hotărîrea judecătoreiei Centru mun.Chișinău din 25 iunie 2015, acțiunea a fost respinsă ca fiind tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2015, apelul declarat de Rabovil Viorelia a fost respins și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 09 februarie 2016, Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2015 și hotărîrii Judecătoreiei Centru mun.Chișinău din 25 iunie 2015, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care, acțiune a să fie admisă.

În motivarea recursului, a invocat recurentul că hotărîrile instanțelor ierarhic inferioare sunt ilegale și neîntemeiate, fiind încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Examinînd înscrisurile anexate la dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că decizia instanței de apel a fost pronunțată la 17 noiembrie 2015 și expediată în adresa părților la 07 decembrie 2015. (f.d. 143)

Dovada de recepție a copiei deciziei instanței de apel, la materialele dosarului, nu este. În cererea de recurs, recurenții susțin că au recepționat decizia instanței de apel, la 11 decembrie 2015.

Ținând cont de cele indicate, Colegiul consideră că recursul este declarat în termen.

Conform art.439 alin.(2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 29 februarie 2016, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților, copia recursului declarat de Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. (f.d. 159)

La 17 martie 2016, Ministerul Afacerilor Interne a depus referință la recursul declarat de Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan, solicitând respingerea recursului, cu menținerea deciziei instanței de apel.

La 25 martie 2016, Inspectoratul General al Poliției a depus referință la recursul declarat de Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan, solicitând respingerea recursului.

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, sus-indicatul recurs este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acesta nu se încadrează în limitele stabilite

de norma precitată, atât instanța de apel, cât și prima instanță aplicând corect normele de drept materiale și procedural.

Colegiul consideră că, argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care, acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea hotărârilor emise de instanțele ierarhic inferioare.

În conformitate cu prevederile art.433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar precizează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, relatarea situației, în viziunea recurenților, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că, motivele indicate nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a actelor judecătorești, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În context, completul învederează, prin prisma jurisprudenței CEDO că, „...art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Totodată, instanța de recurs precizează că potrivit articolului 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, precum și să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcel contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căroră, atât instanța de apel, cât și prima instanță s-au pronunțat în modul corespunzător.

Un asemenea recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII).

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele recursului, care sînt similare argumentelor invocate atât în instanța de apel, cât și în prima instanță, au fost verificate minuțios la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Rabovil Viorelia și Rabovil Ruslan, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală